

аналізу мотивів злочинної поведінки персоналу ДКВС України у сфері службової діяльності.

Перспективи подальших досліджень вбачаємо в поглибленому аналізі чинників генерації вказаних мотивів, впливу їх систематичного стимулювання на особистість працівника ДКВС України. Ці знання можуть бути використані для наукового вдосконалення заходів індивідуальної профілактики злочинної поведінки персоналу ДКВС України у сфері службової діяльності.

Список використаних джерел

1. Антонян Ю. М. Личность преступника. Криминологическое психологическое исследование / Ю. М. Антонян, В. Е. Эминов. – М. : Норма ; Инфра-М, 2010. – 368 с.

Воробей П. А. – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінально-правових дисциплін юридично-психологічного факультету Національної академії внутрішніх справ;
Новосад Ю. О. – кандидат юридичних наук, начальник управління нагляду у кримінальному провадженні прокуратури Волинської області

ПИТАННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ ЗІ ЗМІСТОМ ЗАПОБІЖНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ У СФЕРІ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

Одним із завдань та водночас головною проблемою, що впливає на ефективність кримінально-виконавчої діяльності в Україні, є запобігання вчиненню злочинів з боку засуджених. Це завдання визначено не лише у кримінально-виконавчому законодавстві України (зокрема, в ч. 1 ст. 1 Кримінально-виконавчого кодексу (КВК) України, а й у законі про кримінальну відповідальність (ч. 1 ст. 1, ч. 2 ст. 50 Кримінального кодексу (КК) України), у Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність (ст. 1) [1], а також у підзаконних нормативно-правових актах (Правилах внутрішнього розпорядку установ виконання покарань) тощо)

Державної кримінально-виконавчої служби України. Причому в жодному з них не визначено дієвого механізму реалізації завдань запобіжної діяльності в органах та установах виконання, який засуджені використовують як обставину, що сприяє вчиненню нових злочинів у ході відбування покарань. Так, у період з 1991 до 2013 рр. лише у місцях позбавлення волі ці особи вчиняли до 400 злочинів щороку [2, с. 107], а впродовж 2014–2016 рр. – до 200 [3, с. 3–4].

Отже, існує складна практична проблема, яка потребує вирішення на науковому рівні. Результати аналізу наукової літератури показали, що зазначену проблематику у сфері виконання покарань досить активно вивчають вітчизняні дослідники, серед яких: О. М. Бандурка, О. М. Джужа, Т. А. Денисова, О. Г. Колб, І. М. Копотун, В. М. Трубников, І. С. Яковець та ін.

Значне місце серед нормативно-правових актів, які регулюють питання запобіжної діяльності в системі Державної кримінально-виконавчої служби України, відіграють ті, що є закритими для широкого загалу споживачів інформації, зокрема для засуджених. Вони мають відповідні грифи таємності або призначені для службового користування. У згаданих документах чітко визначено об'єкти профілактичного впливу, які можна було б використати під час вироблення змін і доповнень до чинного КВК України та інших законів у контексті окресленої проблематики. Наприклад, можна назвати ту інформацію, з якою періодично ознайомлює громадськість центральний орган виконавчої влади (нині – Міністерство юстиції України), що реалізує державну політику у сфері виконання покарань (ч. 1 ст. 11 КВК України). Зокрема, наприкінці 2016 р. у виправних колоніях України на профілактичних обліках перебувало: 3463 особи, які належать до категорії злісних порушників режиму відбування покарання (ст. 133 КВК України); 580 засуджених, схильних до втечі; 282 особи – до нападу та захоплення заручників; 647 засуджених – до злісної непокори; 2317 осіб – до самогубства або членоушкодження; 57 ув'язнених – до виготовлення зброї або вибухових пристроїв; 1510 осіб – до

виготовлення і розповсюдження наркотичних речовин; 440 засуджених, які причетні до організації азартних ігор [3, с.3–4].

Класифікаційними ознаками, що стали підставою для постановки на профілактичний облік певних категорій заслужених на практиці, є:

а) юридичні критерії, серед яких: зарахування до злісних порушників (ст. 133 КВК України), засудження за втечу з місць попереднього ув'язнення чи позбавлення волі (ст. 393 КК України), притягнення до кримінальної відповідальності за незаконне вживання і розповсюдження наркотичних засобів (ст. 307, 309, 314 КК України) тощо;

б) соціально-психологічні критерії: схильність до нападу та захоплення заручників, схильність до злісної непокори тощо;

в) кримінально-виконавчі критерії (без ознак юридичного спрямування): схильність до організації азартних ігор під матеріальну зацікавленість, схильність до виготовлення зброї, спиртних напоїв тощо.

Список використаних джерел

1. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18 лют. 1992 р. № 2135-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.

2. Реалізація принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань у кримінально-виконавчій діяльності України / О. Г. Колб, О. М. Джужа, В. Я. Конопельський та ін. ; за заг. ред. О. Г. Колба та О. М. Джужі. – Київ : Кондор, 2016. – 336 с.

3. Про діяльність підрозділів охорони, нагляду і безпеки кримінально-виконавчих установ у 2016 році : інф. бюл. – Київ : Міністерство юстиції України, 2017. – Кн. 1. – 69 с.